

Scénář – k rozhlasové reportáži

Vstup žák

„Zavřený jako psi někde v kleci“

Bylo snadné prožít mládí za socialismu? Jak státní zřízení ovlivňovalo budoucí život mladých lidí? Na to a na další podrobnosti života mladých v socialismu jsme se ptali našeho pamětníka pana Jiřího Fuchse.

Narodil 6.ledna 1965 jako prostřední ze tří bratrů rodičů Gintra a Hananelore Fuchsových. Oba rodiče pocházeli z německy mluvících rodin, a tak malý Jiří tuto řeč doma slýchal velmi často. Jak se později ukázalo, právě tato skutečnost nakonec ovlivnila jeho budoucí životní postoje.

Ale vraťme se k našemu příběhu. V roce 1968 byly malému Jiřímu tři roky. Přesto už velmi intenzivně vnímal obavy dospělých během příjezdu ruských tanků v roce 1968. Dodnes si vzpomíná na ustrašený výraz svojí maminky, když se večer vrátil domů až za tmy. Před tanky ho schoval jejich známý do zvonice chodovského kostela.

Hrdinství k tomu co se kolem dělo, však prokazovali i jeho rodiče ve svých postojích. Jeho otec byl vyloučen z KSČ, protože podepsal prohlášení občanů s názvem „Několik vět“, který odsuzoval vpád spojeneckých na naše území. Stejně tak Jirkova maminka našla svoji formu protestu proti tehdejšímu režimu. Na svátek 1.máje nevyvěšovala státní vlajky Sovětského svazu, jak bylo nařízeno, ale pouze ty české.

Od mala doma malý Jirka poslouchal zpravodajské vysílání německé televize ARD. I to mu později pomáhalo i formovat jeho postoje proti tehdejšímu režimu.

Po absolvování základní školy nastoupil Jiří do učiliště HDB Sokolov, kde se vyučil zámečníkem. V té době začíná navštěvovat první rockové koncerty a potají poslouchat vystoupení zahraničních kapel, které vysílaly zakázané rozhlasové stanice Hlas Ameriky a Svobodná Evropa.

Vstup pamětník 1

„Navíc v té době sem jezdili Pražáci, prostě lidi poslouchat koncerty, který se vysílaly na ARD, takže třeba na jednom bytě nás bylo třicet lidí v 3+1 v paneláku. Teď tam všude alkohol, cigarety a televize na plný pecky puštěná, no a tam vlastně poprvé, na takovýhle jednom z těch mejdanů, jsem slyšel nahrávku, já nevím jestli vám něco říká ta skupina Plastik of de Junivers. Oni tuhle tu kapelu prosazovali jako narkomany, v pozdějším seriálu Třicet případů majora Zemana, přitom realita je úplně jiná. Každá skladba je něco jako recese.“

Vstup žák 2

V této době ale ze zakázaných rozhlasových stanic lidé neposlouchali pouze hudbu, ale dovídali se také pravdu o tom, co se v ČSSR děje. Mnohé informace ale nebyly dostatečně konkrétní. Proto Jiří hledal, kde by se dozvěděl více. A objevil samizdatové časopisy. Jejich

distribuce ale v dostatečném množství, a proto se rozhodl založit vlastní samizdatový časopis. Nazval ho příhodně – Stres, protože ta doba sama o sobě pro něho stresem byla.

Profesionálnější formu časopisu pomohl vtisknout jeho kamarád Jindřich Konečný. První čísla jsme tiskli ho v Horní Blatné v opuštěném domě.

Později na základě distribuce samizdatového časopisu se seznámil se stejně smýšlejícími lidmi a společně založili Sdružení nezávislých severočeských a západočeských občanských iniciativ, které se zabývalo psaním protestních petic proti porušování lidských práv v tehdejším ČSSR.

Silně na zapůsobil pražský projev Václava Havla z protestní akce na Škroupově náměstí v roce 1988.

Vstup pamětník 2

„Hlavně jsem na něm pochopil, že má taky strach. On neměl strach o sebe, to já vím. On měl strach vo to, že by tam z bočních ulic, on viděl jak to bylo situovaný na tom kruhovém náměstí, že tam vyjedou nějaký ty auta a začnou nás zamačkávat, nebo že tam dojde k nějakému krveprolití.“

Vstup žák 3

V tomto roce byl také poprvé zadržen STB a tři dny pobýval ve vazební věznici na Ruzyni.

17.listopad 89 prožil s přáteli v Horní Blatné. O tom, co se v Praze událo, se dozvěděli až na druhý den z Hlasu Ameriky. To už se ale začal angažovat v pořádání demonstrací před Hlavní poštou v K.Varech.

Láska k rockové hudbě mu ale zůstala, a proto po revoluci společně s Františkem Wolfem založili ve Varech hudební klub Propaganda.